Analize și opinii

Dan Diaconu: Socialismul

Acum 2 ore 88 Vizualizari 8 Timp de citire

Capitalism or Socialism concept

O să încep azi câteva articole care se vor dovedi controversate pentru unii. Tema de început este socialismul şi, credeţi-mă, este una sensibilă. Fără doar şi poate, trecând prin experienţa socialistă, n-avem cum să nu facem comparaţii. Doar că sunt multe elemente subiective care deformează. Nu trebuie să uităm că mulţi dintre cei care fac asta, la modul inconştient, asociază socialismul cu tinereţea lor, iar societatea actuală cu bătrâneţea. E logic să li se pară mai „*cool*" viaţa de atunci, doar totul se petrecea când erau tineri. De asemenea, intervine uitarea: problemele se estompează în timp, rămânând doar amintirile plăcute.

Ca trăitor al acelei epoci, nu fac parte dintre cei care ridică sistemul în slăvi, mai ales în condiţiile în care familia mea a ajuns la Bucureşti pentru a i se pierde urma(pe motiv de „origini nesănătoase"). Pare paradoxal, dar strategia ambilor părinţi – care s-au cunoscut aici – a fost una inteligentă. Într-un Bucureşti aglomerat, plin-ochi de provinciali aduşi cu toptanul pentru industrializarea capitalei, era mult mai uşor să trăieşti fără să te mai caute la dosar. Asta mai ales dacă nu aveai gânduri de mărire, de intrat în Partid s.a.m.d.

N-am avut o copilărie grea, n-am cunoscut lipsurile alimentare de care toţi îşi amintesc. Părinţii mei au ştiut să se învârtă bine. Desigur, nu huzuream. Banane şi portocale primeam doar în perioada sărbătorilor de iarnă, stăteam într-un bloc pe care l-am părăsit împreună cu familia imediat după Revoluţie, am făcut „întunericul", părinţii au luptat activ împotriva îndoctrinării din şcoli s.a.m.d. Ceea ce trebuie să înţelegem e că şi în socialism lumea trăia, erau oameni veseli şi unii trişti, erau oportunităţi şi eşecuri. Exact ca-n societatea de azi. Doar că aia nu era viaţă.

Să trecem însă de consideraţiile generale şi să pătrundem în adâncimea sistemului. Conform organizării socialiste, economia e în proprietatea „tuturor”, pe atunci a statului. Asta face loc unei gândiri strategice pe termen lung, care în aşa-zisa democraţie cu politicieni schimaţi sau reşapaţi la 4 ani nu funcţionează. Apoi, teoria ne spune că societatea e ceva mai egală, diferenţele dintre oameni fiind minore. Asta conduce la o coeziune socială mai mare. Credeţi-mă, fix aşa era. De asemenea, există convingerea că „*împreună putem face mult mai multe lucruri decât separat*”. Probabil şi asta e adevărată într-o oarecare măsură. Atunci înseamnă că totul e lapte şi miere? Probabil că da, dar pe cartelă.

Să depăşim puţin percepţia idealistă şi să ne lovim de realitate. În perioada socialistă se întâmplau fenomene care-i vor face pe cei de-acum să se cutremure, nevenindu-le să creadă. În primul rând oamenii aveau bani. Oricât ar părea de paradoxal, nimeni nu se plângea de bani. Salariile erau astfel gândite încât să te poţi descurca decent. Dintr-un salariu de 2500 de lei, utilităţile(inclusiv chiria) costau sub 100 de lei. Vă spun asta ca să înţelegeţi cu cât ne căpuşează azi furnizorii de utilităţi(indiferent dacă sunt privaţi sau de stat). De asemenea, o altă caracteristică era reprezentată de abundenţa locurilor de muncă. Dacă nu aveai serviciu, Miliţia te culegea de pe străzi şi te ducea să te angajezi. Pentru omul de azi, obsedat de locul de muncă, asta e ceva care întrece orice imaginaţie.

Doar că nu totul e aşa cum pare. Aveai bani în buzunare, dar nu aveai ce face cu ei deoarece era penurie în magazine. Chiar şi în ţările socialiste pe care noi le consideram căpătuite(Ungaria, Cehoslovacia, Germania de Est) erau diverse crize ale anumitor produse. Pentru a cumpăra un pui – care era cât o vrabie – stăteai jumătate de zi la coadă. Pentru lapte puneai de seara plasa cu sticle la coadă şi te duceai de la ora 5 dimineaţa ca să-ţi revendici locul. Pensionarii îşi luau scăunele portabile cu ei ca să facă faţă statului la coadă. În privinţa serviciului chiar dacă pare paradoxal, situaţia era crâncenă deoarece munca era obligatorie. Poate că nu doream să muncesc. Şi azi sunt oameni care preferă să stea. E dreptul lor. Pe vremea aceea nu exista dreptul ăsta, iar munca la stat se transforma într- corvoadă care, până la urmă, era şuntată. Ba te trezeai că într-un schimb îţi veneau jumătate beţi, ba lumea se prefăcea că munceşte s.a.m.d.

De fapt, chestiunile acelea erau normale deoarece socialismul nu are cum să supravieţuiască probei practice. Pentru a funcţiona, trebuie impus de la vârf. Fiind impus forţat, omul se simte obligat să şunteze. Aveţi idee ce fenomen infracţionar era pe atunci în fabrici? Ştiţi cât se fura pentru a fi vândut „pe sub mână”? Era o poveste generalizată. Desigur, meteahna s-a moştenit până în prezent, indiferent de domeniu fiind obligatorie o supraveghere dacă nu vrei să rămâi cu praful de pe pereţi. Ştiu, aici un adept al sistemului socialist vă va spune că „*oamenii rău săpau sistemul din interior*”. Aşa se ajungea la vânătoarea de „*duşmani ai poporului*” sau la alte aberaţii.

Ideea în sine e simplă, dar socialiştii n-o vor înţelege niciodată: dacă eu nu vreau să fac parte dintr-un sistem colectivist, trebuie să fiu lăsat în pace! N-are niciun sens să te apuci s-o ajuţi pe bătrânică să treacă strada dacă bătrânica nu-şi doreşte asta. La fel e şi cu socialismul: absoluţi toţi adepţii spun „*ar funcţiona dacă…*”, iar de-aici înainte se ajunge la diverse consideraţii aberante. „*Ar funcţiona dacă oamenii ar fi mai buni*”, „*ar funcţiona dacă nu s-ar fura*”, „*ar funcţiona dacă ar exista conştiinţă*” s.a.m.d. Aiurea, sunt aberaţii! Mie-mi funcţionează orice investiţie în condiţiile în care oamenii sunt hoţi, sunt răi, nu au conştiinţă s.a.m.d. Nu-mi

le cer oamenilor să se schimbe, ci să facem o tranzacţie corectă: ei îmi dau munca, eu o plătesc. E simplu, fără idealisme prosteşti!

Ceea ce e paradoxal e că susţinătorii înfocaţi ai acestui sistem nu vor să înţeleagă că nu te restricţionează nimeni de la a implementa în cadrul societăţii actuale modelul socialist. Există legiferate societăţile pe acţiuni sau, dacă vrei să faci un CAP, poţi să uneşti parcelele de pământ ale tuturor celor care-s dornici de aşa ceva şi să te apuci să demonstrezi superioritatea sistemului. Să nu uităm sistemul cooperatist care încă e funcţional din punct de vedere legal! Ei bine, cu toate că societatea de azi oferă instrumentele necesare punerii în aplicare la scară mică a ideilor socialiste, nu-i văd pe socialişti sau pe comunişti înghesuindu-se să le aplice. De ce? Oare pentru că sistemul e nefuncţional?

De fapt nu e chiar nefuncţional. Există un „model socialist" care funcţionează, dar pe care socialiştii nu-l vor da niciodată ca exemplu, anume sistemul mănăstiresc. Acolo absolut totul e la comun şi nimeni nu are pretenţii suplimentare la „bunul comun". Şi de funcţionat funcţionează nu de azi-de ieri, ci de mii de ani. Doar că acei oameni trăiesc „socialist" nu din dorinţa de a pune sistemul în aplicare, ci pentru că au ales o viaţă în sărăcie în drumul către căutarea transcendenţei. Cu alte cuvinte, poate că o fi funcţional modelul acolo, doar că acei oameni nu se călugăresc de dragul „sistemului socialist", ci caută mântuirea, iar aici, pe Pământ, preferă să trăiască în sărăcie.

O să vă spun o chestiune care, cumva, se va lega de subiectul de mâine. Munca e o chestiune intimă, nu trebuie impusă. Dacă omul nu vrea să muncească nu trebuie obligat! De asemenea, dacă omul nu vrea să muncească într-un loc, iar nu trebuie obligat. Munca e treaba lui: o face când vrea şi unde vrea deoarece altfel rezultatele obţinute de pe urma muncii sale sunt absolut dezastruoase.

Dacă socialismul ar fi aplicabil din punct de vedere practic, atunci am vedea o grămadă de întreprinderi socialiste, în care muncitorii ar avea părţi egale şi în care profiturile s-ar împărţi la comun. Doar că experienţa ne spune altceva: fără leadership, fără stratificare şi fără strategia canalizată dată de câteva minţi strălucite, nimic nu funcţionează! Socialismul sau comunismul, ca sisteme egalitariste unde totul e al tuturor, sfârşeşte în sărăcie şi banalitate.

Mulţi sunt cuceriţi de promisiunile comuniştilor sau ale neomarxiştilor de a transforma lumea într-un rai. Scoateţi-vă prostia asta din cap: nu există Rai pe pământ! Raiul e doar în ceruri, iar dacă nu crezi în cel din ceruri, atunci ar trebui să-ţi scoţi definitiv noţiunea din cap. Toţi cei care-au promis că vor construi raiul, au sfârşit prin a transforma totul în iad.

Aşadar, dacă spui că socialismul e funcţional, apucă-te să-l construieşti şi demonstrează-ne că merge! Până acum nimeni n-a reuşit, dar nimeni nu te opreşte din a demonstra contrariu! Şi, mai mult, încearcă să mă respecţi şi să nu mă bagi cu forţa în chestia asta!

Autor: Dan Diaconu

sursa: https://trenduri.blogspot.com/

editor